

Matyáš — Ranhojič ♂

Oddíl: Stopa → Maska

Ranhojič a polní chirurg, původem ze Sázavy

Osobnost: ISTJ-A (Logistik)

Jak tě znají ostatní Jsi praktický muž, který umí zastavit krváčení, narovnat zlomeninu a připravit lektvar na horečku. Přizván pro případ, že výprava narazí na nebezpečí. Působíš vyrovnaně a věcně. **Původem ze Sázavy** — znáš kraj kolem řeky lépe než pole a lesy kolem Neuhofu a Talmberka. **Jsi léčitel** oddílu.

Tajný zájem Před dvěma dny jsi ošetřoval podezřele zraněného **cizince s rudou rukavicí na pravé ruce, starou jizvou na bradě a čerstvou bodnou ranou na paži**. Rána byla od čepele, ne od pádu do trní, jak tvrdil. Požádal tě o mlčení a dobře zaplatil. A jedno ti nejde z hlavy: **pravou rukavicí nesundal ani v horečce** — a když jsi chtěl prohlédnout ruku, jestli hýbe prsty, řekl: „*To nespraviš ty, felčare. Odpověď je v Ledečku.*“ Bral jsi to jako blouznění. Odešel směrem na Ledečko. Bojíš se, že mlčením ses stal spoluvíníkem — a dodnes nevíš, na co ti to vlastně odpovídal.

[HLAVNÍ] — Výheň za řekou

- 1. **Když Vlastimil zazpívá refrén do své nové balady** (poprvé nejspíš na vyhlídce), poznáš toho člověka, o kterém zpívá. Nevíš, kdo další ho poznal — sleduj tváře.
- 2. **V Ledečku (~odpoledne):** na břehu tě vidí stát **Vlastimil, Dorota a Přibyslava** — tvoje mlčení má publikum. Trasa jde po severním břehu; kovárna leží za řekou. **Brod existuje** — přejít se dá, ale znamená to opustit skupinu, a v den vyšetřování by to vypadalo jako útěk. Uvidíš přes vodu dýmat výheň — tam šel. Zastav se. Co chce raněný člověk od kováře? Máš celý zbytek dne na to, aby sis rozhodl, jestli přejdeš, nebo neseš nejistotu dál.
- 3. **Večer v krčmě:** poslouchej. Možná padne slovo, které ti to složí. Pokud pochopíš — je jen na tobě, jestli to necháš v sobě, řekneš to jedinému člověku, nebo jednou větou celému sálu. Pokud nepochopíš — poneseš nejistotu dál. I to je poctivý konec.

⚙️ **Tvoje výbava:** cestovní hmoždíř, dva flakónky na medicínu + malá čutora s vodou, kelímek bylinného mazání na klouby (hotové z domova, nemícháš ho).

Co máš hotové a co musíš udělat:

	Stav
Mazání na klouby	✓ hotové z domova
Uklidňující odvar, dávka č. 1 (flakónek 1)	✓ hotová z domova — tou obsloužíš Vavřince cestou
Uklidňující odvar, dávka č. 2 (flakónek 2)	✗ musíš ji dnes namíchat

Druhá dávka — co pro ni musíš udělat:

Přísady: voda · heřmánek · levandule (nebo máta) · kopřiva (nebo hluchavka).

- **Kopřivu** seženeš cestou — roste všude — ale **ty sám byliny nesbíráš** (to je tvoje kánonická vlastnost, ne lenost). **Řekni si o ni Havlovi**, který ti stejně po cestě trhá do brašny. „*Kopřivu poznáš. Ber i mladé listy.*”
- **Heřmánek a levanduli musíš sehnat od Přibyslavy** (z oddílu Maska) — sušené z její mošny; heřmánek koncem srpna dokvétá a levandule v českém lese neroste vůbec. **Levanduli ale mít nebude** — nabídne ti místo ní **sušenou mátu**, a ta je do odvaru rovnocenná. Je to tvůj jediný důvod dnes s ní mluvit; využij toho.
- **Dělá se to na studeno.** Tak se odvar dělá — oheň k němu nepotřebuješ. **Ale musí to táhnout:** byliny rozdrtit v hmoždíři, do čutory se studenou vodou, a nechat stát celé odpoledne. Proto Vavřincovi druhou dávku **nedáš hned** — dostane ji až **při návratu**, na follow-up, který stejně máš na kartě. „*Muselo to táhnout. Tady máš. Vydrž s tím do rána.*”

[VEDLEJŠÍ] Ruce písáře Písař Vavřinec tě dnes v některé zastávce vyhledá: „*Něco na ruce, felčare. Třesou se mi, nemůžu psát.*” Jako felčar poznáš, že tohle není zima ani únava — ten člověk se třese strachem, a to ode dne krádeže. Připrav mu **uklidňující odvar** (přísady viz „Druhá dávka” výše: voda · heřmánek · levandule *nebo* máta · kopřiva *nebo* hluchavka) a **neptej se, pokud sám nezačne**. Držíš tím malé nebezpečné vědění: komu by se hodilo?

Ruce písáře — follow-up na návratu: Na zpáteční cestě ti Vavřinec vrátí hrnek od odvaru. Tvé možnosti: (a) „*Zabral?*” a nic víc; (b) mlčky kývneš; © nabídneš druhý odvar „na cestu domů”. Třicet vteřin, dva štvání muži, jediný vztah bez tajemství.

[VEDLEJŠÍ] Oči a ruce, s Havlem 🌀 **Máš u sebe kelímek bylinného mazání na klouby.** Je to tvoje rekvizita, patří ti do brašny a **tímhle to mažeš**. Kelímek si s Havlem během dne beze slov mění majitele, jak se hodí.

Lovčímu mažeš mezi čtyřma očima rameno — staré zranění, nic vážného, ale vůdce oddílu to nevytrubuje a ty taky ne. Platí ti po svém: byliny nesbíráš (odebíráš od bylinkářek), tak mu popisuj, co potřebuješ do brašny — **jeho oči, tvoje ruce**. ⚠️ (*Jste dnes v různých oddílech, takže spolu celý den nejdete — domluvte se na zastávkách a v oknech. Kotva zůstává: **rameno mažeš na návratu ~17:00, tam se potkáte jistě.***) A když se tě zeptá na něco, co les umí a knihy o tom mlčí, odpověz, co znáš z praxe; co neznáš, přiznej a pošli ho za Blankou. **Choreografie:** rameno mažeš explicitně na návratu (~17:00), ne „kdykoli” — jinak se to nestane vůbec.

Obchůzka puchýřů (rozcestí pod Talmberkem): Obejdeš skupinu s felčarským servisem — „*ukaz nohu, nedělej hrdinu.*” Suchý humor, služba druhým, **tvůj jediný čistě pozitivní beat dne** a

alibi mluvit s kýmkoli. (*U padlého stromu tuhle atmosféru volně pokrývá Klára — má s sebou mast na opuchliny. Není to její quest ani beat, jen nabídnutá barva.*)

Věta o břehu: „Zůstat na tomhle břehu není prohra. Je to rozhodnutí — a uneseš ho jen ty.“

Balada — pojistka (platí i při plném obsazení): Po baladě smíš Vlastimila škádlit — o písni, o rýmech, o tom, jak si z drobného kurýra udělal hrdinu („*Tys u toho byl, žes to viděl tak zblízka?*“).

Nikdy ale o faktech o jezdcí — každá věcná oprava by byla polopřiznáním placeného mlčení. *Utahuj si z písně, ne z jezdce. O tom, co jsi viděl, mlč.*

Starý voják Ctibor (VYŘAZENO) a co dnes neseš za něj

Starého **Ctibora** znáš líp než většina výpravy — ošetřils mu za ta léta nejedno zranění z bitvy a nasákls jeho cynismem tak, že skoro slyšíš, co by na co řekl. **Měl jít s výpravou a na poslední chvíli odřekl** — záda, nemůže se hnout. Leží doma v Ratajích. **Po návratu se za ním chystáš zajít a na ta záda se mu podívat.**

[hranice] — jedna věta, kterou si musíš zapamatovat

Cizí slova smíš opakovat všechna. Vlastní oči nesmíš přiznat žádné.

Pozor ale, co přesně jsou „cizí slova“: jen to, co ti Ctibor **doopravdy řekl** — a to je jeho krycí verze.

Od rána, kdykoli — Ctibor ti to řekl: šestákový posel · spal po hospodách · **kradl měšce** · strhal se s koněm u Sázavy. **Nikdy:** rána od čepele · že jsi ji šil · horečka · „*odpověď je v Ledečku*“ · věcná oprava s autoritou, kterou nemáš mít.

Dělba s Dorotou: ona = fakta a polidštění mrtvého · ty = forma, žánr a doslech. (*Pojistka „utahuj si z písně, ne z jezdce“ platí dál — teď víš přesně, kde je její hrana.*)

⚠ **Kam tě to posadilo:** dnes jdeš s oddílem **Maska** (Vlastimil, Dorota, Přibyslava). **Tvoje pozorování se zapisují do meta-questu Masky, ne Stopy** — a sedí to: Maska je o mlčení a ty jsi dnes největší mlčenlivec u stolu. S Havlem a Bětkou se potkáváš jen v oknech a na zastávkách.

Tvoje motivace — nikdy ji nevyslovíš nahlas. Před dvěma dny jsi šil cizinci **ránu od čepele** a vzal jsi za mlčení peníze. Dokud je ten mrtvý **nikdo** — šestákový kurýr, co se strhal s koněm — nikoho nenapadne se ptát. Jakmile z něj Vlastimil udělá **hrdinu**, přijde otázka „*a kdo ho tenkrát*“

šil?" — a felčar v Ratajích je jeden ze dvou lidí, kdo to mohl být. **Potřebuješ, aby zůstal malý.** → Tlačíš na to ze všech v sále nejvíc — a ze všech v sále si **nejméně můžeš dovolit říct proč.** To je celá tvoje role v jedné větě.

Licence mluvit — mluv Ctiborovým jménem. Sám o tom jezdcovi oficiálně nevíš nic. Ale *starý voják něco tvrdil* — a tlumočit cizí historku smí kdokoli. „**Ctibor tvrdí, že...**“ **není znalost, je to doslech. Nulové sebeobvinění.**

Fáma o jezdcovi — tři kola

1. **U padlého stromu — premiéra, před celým táborem.** Nahodíš to jako mimochodnou poznámku k nikomu: „*Starý Ctibor tvrdil, že ten posel, co se tu loni na podzim ztratil, spadl s koněm do potoka u Sázavy. Škoda že s námi nešel — on by vám to řekl líp.*“ Poslední věta je výhybka: ukazuje pryč od tebe. **Dorota bude mít první námitku.** Přijmi ji jako fakt, na který sis zvykl, ne jako prohru.
2. **Rozcestí pod Talmberkem — ZLOM: tady poprvé mluvíš za sebe. Ctiborovo jméno vypustíš** a řekneš to v první osobě, přímo Dorotě do očí, už bez omáčky: „*Strhal se s koněm u Sázavy. Nic víc v tom není.*“ Dorota odpoví stručně — a **poprvé osloví tebe, ne nepřítomného:** „*Neopil se u mě ani jednou, Matyáš. Ani jednou.*“ Pokrč rameny a jdi dál. **Co jsi právě udělal.** Ráno jsi byl tlumočník cizí historky — nulové riziko, nulová vina. Teď je to **tvoje tvrzení.** Nikdo v táboře si toho nevšimne; **Dorota ano,** a proto tě oslovila jménem. Od téhle chvíle máte spor o charakter mrtvého veřejně — a ty jsi v něm poprvé lhář, ne posel.
3. **Kuchelník — třetí kolo, tichá ozvěna.** U brodu, kde se zrovna našel tubus a mluví se o jezdcovi, tu verzi pustíš ještě jednou do prázdna — komukoli a nikomu: „*Strhal se s koněm u Sázavy. Nic víc v tom není.*“ Bez publika, bez odporu. **Není to zlom, je to usazení:** po třetím opakování zní ta verze jako fakt i tobě samotnému.

Kostel sv. Matouše — „dva staří vlci“

Kostel je dnes zavřený a mše se nekoná, takže stát venku není gesto, je to prostě fakt. Zatímco se ostatní motají u kostela, ty a **Havel** zůstanete stranou. Havel má svoje (dvě věty o terénu svému oddílu), ty nemáš nic — a **to je právě to místo, kam se vejde tvoje jediná ranní replika.** Havel se nebude ptát dvakrát; on se neptá vůbec.

HAVEL (bez zájmu, jen aby něco řekl): „Dovnitř nejdeš?“ **TY:** „Já dovnitř nechodím. Když někoho zašiju, buď se uzdraví, nebo ne — a s tím mi tam nikdo nepomůže.“ (pauza, půl úst)
„A zrovna tenhle týden bych tam měl co říkat.“

🌟 **Ta poslední půlvěta je celý smysl beatu.** Je **naprosto popíratelná** — každý felčar má za týden co litovat. Ale je to **první stopa tvé viny puštěná nahlas**, šest hodin před tím, než někdo

pochozí proč. Kdo si ji večer vybaví, uslyší ji úplně jinak. **Havel se nezeptá.** Nechá to být — a to je mezi vámi dvěma přesně to, na čem stojí vaše pouto Oči a ruce. (*Pro meta-quest Masky: tohle není mlčení, je to nedopověděná věta — což je stejně dobrá munice. Zapisuje si ji, kdo ji zaslechl.*) Mazání na klouby z vás dvou dvojici stejně dělá — tohle je její ranní půlka. (*Dnes jdeš s oddílem Maska, takže s Havlem pak celý den nejdeš; kotva je návrat ~ 17:00.*)

Na vyhlídce nic neříkáš

Na vyhlídce máš **svůj hlavní moment dne** — v refrénu poznáš člověka, o kterém Vlastimil zpívá, zbledneš, přerovnáváš obvazy, hledáš tichý kontakt s Dorotou. **Nic víc.** Pustit se vteřinu nato do veřejné jízlivosti je proti tvé vlastní reakci a je to přesně ta chvíle, kdy bys spálil to nejvzácnější.

Dorotina půlka scény ale na vyhlídce proběhne — ona se hned po refrénu veřejně zeptá Vlastimila „Ten člověk — má jméno?“. Ty u toho jen jsi. Mlčení je tvoje replika.

U padlého stromu — cynik a romantik

Jádro linky Pravda v mlčení. Odehraj to **kdykoli u oběda, klidně hned po fámě** — Vlastimil zkouší sloku nebo se chlubí, ty to suše seřízneš:

VLASTIMIL: „A pak ten jezdec, jak praví refrén, zachránil pána, který ho miloval—“ **TY** (*suše, ne k nikomu konkrétnímu*): „Tys u toho byl, žes to viděl tak zblízka?“ **VLASTIMIL:** „Pravdu si dělá balada sama, tovaryši. Já jen otvírám branku.“ **TY:** „Brankou prochází bezhlavá pravda.“

 Poslední replika je doslova Ctiborova a přechází beze změny — je to útok na řemeslo, ne na jezdce, takže ji smíš říct celou. **Ctiborova druhá replika z originálu** („*Tvůj jezdec byl drobný šestákový posel. Spal v hospodě a kradl měšce.*“) **se nepřenáší** — to jsou fakta o jezdcí a z tvých úst je to doznání. **Proč zrovna tady:** právě jsi nahodil fámou. Když hned nato shodíš i baladu, sál vidí **jednoho člověka, který se dvěma nástroji zmenšuje téhož mrtvého** — a nikdo netuší proč. Všechno tvoje mluvení o jezdcí se tím sesype do jednoho okna.

Výslech — štít, pak nůž

Šlechtic se tě zeptá **dvakrát po sobě**, hned po Dorotě.

ŠLECHTIC (*štít*): „Felčare — kdo dnes potřeboval tvé umění?“ **TY:** „Lovčímu jsem mazal rameno. Víc nikdo.“ (*neškodná pravda; Havel může kývnout a je to potvrzené*) **ŠLECHTIC** (*nepustí tě; nůž*): „A tobě, felčare? Tobě dnes nesesedělo nic?“

Obsah se od tebe nečeká — Dorota právě odpověděla za oddíl Maska. Tohle je čistý tlak. Právě jsi odpověděl hladce a nahlas, celý sál se dívá — **když teď zmlkneš, je to slyšet dvakrát tak nahlas.** Uhnout je legitimní hra. Mlčení je taky odpověď a oddíl Maska si ho zapíše.

Po baladě — popření

Vstaneš. **Postaveno tak, abys nepřiznal vůbec nic:**

„Hezky to zní, trubači. Jen v tom nikdo neumírá. Ten tvůj jezdec — starý Ctibor o něm říkal, že to byl **šestákový posel**. Že spal po hospodách, **kradl měšce** a strhal se s koněm. Já nevím. Já ho neznal. Ale z toho hrdinu neuděláš. To si lidi jen líp usínají.“

✅ **Celou Ctiborovu verzi smíš odrecitovat** — je to doslech, ne tvoje znalost, a nikdo z toho nevyčte, že jsi toho člověka viděl. Potřebuješ ho snížit, tak sáhneš po nejostřejším, co máš po ruce: po cizích slovech.

Miskové hlasování — miska KRYSA

Po popření přijdou tři misky. **Potřebuješ, aby vyhrála KRYSA** — legenda plodí otázky, po kryse se nikdo neptá. Vedeš pro ni kampaň celý večer, ale **munici smí být jen doslech a žánr**, nikdy tvoje ruce. ⚠️ **Riziko na tebe mířené, hraj ho:** Dorota tlačí na miskou ČLOVĚK a je to ta samá žena, se kterou sdílíš tajemství. Vyhraješ-li, vyhrál jsi pohřeb beze jména. **Smíš to unést mlčky.**

Večer — tři zkoušky mlčenlivosti

- Balada mostem ukáže na bylinkářku Přibyslavu. Ty jediný v sále máš **lékařský důkaz**, že se kolem toho člověka lhalo: šil jsi ránu od čepele. Můžeš k ní přistoupit: „*Tu ránu jsem šil já. Nebyla od trní. Ty víš, jak skončil?*“ — anebo dát mrtvému pokoj.
- Šlechtic se možná zeptá: „*Felčare — kdo dnes potřeboval tvé umění?*“ Máš po ruce neškodnou pravdu jako štít: „*Lovčímu jsem mazal rameno. Víc nikdo.*“ Jestli Havel kývne, je to mezi vámi vyrovnáno. ⚠️ **Nově na to naváže druhá otázka** — „*A tobě, felčare? Tobě dnes nesesedělo nic?*“ Viz „Výslech — štít, pak nuž“ výše.
- **Popření po baladě a kampaň za miskou KRYSA** — třetí a nejnebezpečnější zkouška; celý večer tlačíš na to, aby mrtvý zůstal malý, a nesmíš říct proč. Plné znění výše, v části o popření a miskách.

Herní tik (vyber 1 nebo několik):

1. Kdykoli někdo zmíní zranění, krev, ránu nebo násilí, výrazně změní téma.
2. Před jídlem si pečlivě omyje ruce.
3. Sleduje ruce ostatních — kdo jak drží zbraň, kdo má rozedřené klouby, kdo nosí rukavice.
4. Opakuje občas frázi „*To se může stát komukoliv*“ — ne jako útěchu, ale jako sám pro sebe.
5. Kdykoli někdo zmíní zranění, krev nebo ránu, výrazně změní téma nebo přerovná obvazy.

Úvodní věta *Matyáš, ranhojič a polní chirurg. Moje práce začíná tam, kde končí štěstí ostatních. Doufám, že mě dnes nebudete potřebovat — ale jsem rád, že tu jsem.*

Linky: Nechtěně zapletení (primární — s Dorotou identifikujete přes refrén), Ruce písaře, Oči a ruce, Pravda v mlčení (protihlas balady)

Oddíl: Dnes jdeš s oddílem **Maska** (Vlastimil, Dorota, Přibyslava) — domovsky patříš do **Stopy**, ale dnes je to Maska, kdo tě má. Role: **léčitel**. **Cena:** Maska má dnes dva léčitele (s Přibyslavou), Stopa zůstává bez léčitele.

Místo trasy: Ledečko (kovářova výheň)

Profese / dovednosti: ranhojičství, polní chirurgie; lektvary: **měsíčkový odvar**, mazání na klouby, **zaživací odvar**, protijed, uklidňující odvar; byliny odebírá od bylinkářek, sám nesbírá. Za praxi jsi viděl i ruce, kde přes zlodějské znamení někdo přetáhl žhavé železo — kováři to za dobré peníze dělají potichu; jizva bolí, ale nesoudí.

Klíčové momenty

- **[HLAVNÍ]** **Kostel sv. Matouše (~10:00):** zůstaneš **venku s Havlem** — „dva staří vlci“ (kostel je dnes zavřený, mše se nekoná). **Utrousíš jedinou ranní repliku dne:** „A zrovna tehle týden bych tam měl co říkat.“ Vlastimilův první útržek refrénu tě zastihne právě tam. **Zbledneš.** (*Pro meta-quest Masky: je to nedopověděná věta, a ta je stejně dobrá munice. Zapisuje si ji, kdo ji zaslechl.*)
- **[HLAVNÍ]** **Vyhlídku (~11:00): Hlavní moment.** Refrén veřejně. Sleduj tváře — Dorota cizince taky zná. Hledej tichý kontakt. **Nic víc — tedy nemluvíš.**
- **[HLAVNÍ]** **U padlého stromu:** premiéra fámy o potoku u Sázavy, **pod Ctiborovým jménem**; Dorota má první námitku. Hned nato dvě suché repliky Vlastimilovi — **o řemeslu, ne o jezdcí.**
- **[VEDLEJŠÍ]** **Cestou:** Vavřinec (Ruce písaře).
- **[HLAVNÍ]** **Rozcestí pod Talmberkem — ZLOM** — druhé kolo fámy, **poprvé bez Ctiborova jména a v první osobě**, Dorotě přímo do očí. Ona tě poprvé osloví jménem.
- **[VEDLEJŠÍ]** **Rozcestí pod Talmberkem:** občůzka puchýřů — po pěti hodinách chůze je konečně na co mazat.
- **[HLAVNÍ]** **Ledečko:** stojíš na břehu. Drama je vidět, ale nikdo ti nerozumí.
- **[HLAVNÍ]** **Kuchelník:** třetí kolo — **tichá ozvěna do prázdna.** Bez publika, bez odporu. Po třetím opakování zní ta verze jako fakt i tobě.
- **[VEDLEJŠÍ]** **Návrat (~17:00):** rameno s Havlem; follow-up s Vavřincem (hrnek).
- **[HLAVNÍ]** **Krčma, výslech:** štít („Lovčímu jsem mazal rameno.“), pak nůž („A tobě dnes nesesedělo nic?“).

- 📌 **[HLAVNÍ] Krčma po baladě:** vstaneš a popřeš Vlastimila. Pak kampaň za misku **KRYSA**.

Tvé volby

- 🎭 **Dorotu oslovíš přímo, nebo si jen vyměníte pohled?**
- 🎭 **Balada:** utahuješ si z Vlastimila (písně, ne jezdce), nebo mlčíš i k tomu?
- 🎭 **Večer: přistoupíš k Přibyslavě** s lékařskou otázkou?
- 🎭 **Šlechticova otázka:** neškodná pravda jako štít, nebo přiznat víc?
- 🎭 **Follow-up s Vavřincem:** (a) „Zabral?“ / (b) mlčky kývneš / © druhý odvar?
- 🎭 **Fáma:** na rozcestí přejdeš do první osoby — **jak brzy si ji vezmeš za svou?** Můžeš držet Ctiborovo jméno déle, nebo ho pustit hned v premiéře. Čím dřív, tím větší riziko a tím dřív začne vina.
- 🎭 **Misky:** dotlačíš KRYSU, i když tím pohřbíš člověka, kterého jsi viděl krvácet?